

Protagonistes **Lluís Serra** Germà marista

NACIONAL. Planes 18 i 19

EL PUNT AVUI +

1,50€

DISSABTE • 3 d'octubre del 2020. Any XLV. Núm. 15501 - AVUI / Any XLII. Núm. 14371 - EL PUNT

#CATALUNYALLIBERTAT NACIONAL. Plana 8

14-F

ANUNCI • Roger Torrent apunta al 14 de febrer per a les eleccions

QUEIXA • JxCat lamenta que se n'hagi assabentat per la ràdio

CANDIDAT • El president del Parlament comença les consultes

El president Artur Mas, ahir als jardins del Palau Robert ■ JUANMA RAMOS

“La inhabilitació del president Torra era evitable”

“Jo soc un polític més de raça que el president Torra, en el pitjor sentit de l'expressió”

“El progrés independentista s'haurà de veure a través d'eleccions, no de referèndums unilaterals”

“La Generalitat és capaç de deslligar-se legalment de l'Estat espanyol? No”

NACIONAL. Planes 4 a 6

El positiu per coronavirus de Trump irromp en la campanya

El president i la seva esposa ja han començat a fer la quarantena

EUROPA-MÓN. Planes 20 i 21

Bon Preu ultima la compra de Caprabo

La distribuïdora osonenca entra al mercat de l'energia 100% verda

NACIONAL. Plana 14

Requisen bona part de la col·lecció d'art de Muñoz Ramonet

Descobreixen 474 peces que tenien amagades les filles del polèmic industrial

CULTURA I ESPECTACLES. Planes 24 i 25

PUNT DE VISTA

El Punt Avui expressa la seva opinió únicament en els editorials. Els articles firmats exposen les opinions dels seus autors.

Conselldelectors:

Feu-nos arribar les opinions, els suggeriments i les consultes que desitgeu sobre el nostre projecte editorial i els nostres productes a conselldelectors@elpuntavui.cat. Tots els contactes rebran resposta de la direcció.

Keep calm

Xavier Graset

Públics controlats

Sembla que podrem tornar a les discoteques i a les sales de festa per anar a concerts i estar asseguts. Com aquelles audicions de sardanes fetes en teatres on no hi ha rotllana que valgui. En la meua etapa de descoberta de les discoteques, jo que soc de costa però que seguia els promptuaris de ioga de Garcia-Salve i no tastava els alcoholos forts, estar assegut ja era una tímida opció. Vaig fer la descoberta d'aquests temples de diversió a Salou ja fos a La Cage, al Flash Back, més tard a la Pacha de la Pineda, amb arquitectura de disseny i premi, i abans a la Shalako, o fins i tot a la No Name, i ja és ben bé que els noms de discoteca donen per a un estudi lingüístic. Jo l'intentava fer amb el públic que hi havia, local a l'hivern, internacional a l'estiu. Però és ben bé que no estan fetes per xerrar, les discoteques. Música, beguda i coneixença, i no cal que sigui espiritual. La Covid ens farà seure a discoteques, concerts i manifestacions. La gent de contrastant, que entre altres dades ajustaven els recomptes de les manifestacions massives, ara ho tindrien molt més fàcil. Tants caps tants barrets, tants culs tantes cadires. S'ha acabat el ballar-la dreta, s'ha acabat el ball. Assegut en una cadira, en un sofà, mentre el glaçó es fon amb la tònica i la ginebra, ja sigui la catalana Mare (que molts rebategen en italià com si aquella ampolla contingés aigües de la Mediterrània), ja sigui alguna de britànica amb ampolla gravada o amb ampolla blava. Mentre els altaveus amplifiquen el so per deixar-nos afònics, i mirem de trobar respostes amb la mascareta que ens fa a tots cowboys de mitjanit. Serem públics controlats.

EDITORIAL

Felip VI i el desprestigi de la corona

El 3 d'octubre del 2017, avui fa tres anys, el rei dels espanyols va transmetre per televisió el missatge que li va fer perdre, tal vegada per sempre més, una part important de Catalunya. Aquell dia, Felip VI va enterrar el diàleg i va donar llum verd a la suspensió de l'autonomia catalana i a la repressió política als tribunals. En aquell 'a por ellos' de la corona, el rei no va fer cap referència als catalans que l'1-O havien estat agredits a peu d'urna per la policia espanyola. Una legitimació, per "oblit", de l'ús de la violència contra ciutadans pacífics que defensaven les urnes i el dret a vot com a expressió democràtica. Unes escenes, les de tres dies abans, que havien donat la volta al món pro-

vocant un considerable descrèdit a la democràcia espanyola. Però aquell 3 d'octubre no tocava fer-hi esment. La mateixa posada en escena amb el Borbó assegut a la taula del seu despatx davant d'un retrat del fill de Felip V, Carles III, ja no presagiava res de bo. El tret de càmera mostrava la part inferior del quadre amb una mà del monarca il·lustrat sostenint un bastó de comandament que, amb el terror de la violència policial encara als ulls, feia pensar en una porra. Un Carles III, conegut amb el sobrenom del Polític i millor alcalde de Madrid, que té mal record a Catalunya pel fet que va imposar que tota l'educació escolar es fes en llengua castellana i que la resta d'idiomes fossin perse-

guts als territoris de l'imperi.

Felip VI podria haver estat equidistant però va optar per vulnerar part del paper que li atribueix l'article 56 de la Constitució: arbitrar i moderar el funcionament regular de les institucions. I tres anys després continua en la mateixa línia: deixant-se apropiat per la dreta i oblidant no tan sols els catalans partidaris del dret a l'autodeterminació, sinó també la part dels espanyols que, des de posicions progressistes, no combreguen amb els usos i abusos del règim del 78. Instal·lat en el pendent, Felip VI rodola, com l'emèrit, dins d'una bola de neu desprestijant la corona.

La foto

Dos anys d'impunitat és el que denunciaven aquestes persones davant l'ambaixada Saudita a Berlín amb motiu de l'aniversari de l'assassinat brutal del periodista saudita Jamal Khashoggi ■ EFE

La frase del dia

Roger
Torrent

PRESIDENT DEL PARLAMENT

“Si no hi ha un debat d'investidura, anirem a eleccions. El còmput acabaria el 10 de febrer i, per tant, aniríem al diumenge 14”

De set en set

He esborrat un altre article, que havia escrit amb la indignació davant la justícia que inhabilita un president de la Generalitat per una pancarta (i condemna Jordi Pesarrodona per l'organització d'un referèndum i jutja Tamaro Carrasco per una acció de protesta) mentre que absol els gàngsters de Bankia, perquè continuo sense poder defugir la necrològica. Ha mort Quino, a qui tantes (i també tants) li agraim la Mafalda, a banda que, diuen, el dibuixant va agafar-li mania perquè el personatge que havia creat li feia ombra. Ha mort, doncs, Quino, entre moltíssimes altres persones, entre les quals

Com es fa la cultura?

Imma Merino

una de discreta, malgrat que es feia present amb la seva càmera fotogràfica en pràcticament tots els actes culturals de la ciutat de Girona: Manel Bielsa Martín.

Durant molts d'anys vaig observar la seva presència en aquests actes, dels quals ha deixat constància, i també la seva relació amb molta gent jove que s'entossudeix a fer alguna cosa en el món de la cultura i de l'art gironins. No ens dèiem res, només ens somrèiem: la seva actitud afable sempre reconfortava. Més endavant vam intercanviar algunes paraules, no gaires, però suficients per percebre l'entusiasme, la generositat, la discreció de qui

fa sense fer-se notar. De totes les seves virtuts, n'han deixat constància amb agraiment els seus amics i coneguts gironins a través de les xarxes socials. Podria reproduir-ne moltes coses, totes justes i emotives, però només tinc espai per apuntar alguna cosa de la reflexió del professor i crític d'art Pere Parramon: “Com es fa la cultura? No hi ha receptes per descomptat [...]. En Manel la feia amb una barreja entre la reivindicació de la memòria (era la «càmera rosa», l'artífex de l'arxiu visual de la cultura a Girona) i l'optimisme en allò que sempre és per venir”. I així feia que la cultura sigui, certament, un bé essencial.

HERMES COMUNICACIONS SA

President Editor: Joan Vall Clara. Comercial: Eva Negre, Maria Àngels Taulats, Eduard Villacé i Josep Sánchez. Webs i Sistemes: Josep Madrenas. Recursos Humans: Miquel Fuentes. Administració: Carme Bosch. Comunicació: Albert París.

EL PUNT AVUI

Edita: Hermes Comunicacions SA
http://www.elpuntavui.cat
972 18 64 00. Güell, 68. 17005. Girona

Director: Xevi Xirgo i Teixidor. Vicedirectors: Emili Gispert i Toni Muñoz. Directors adjunts: Joan Rueda, Miquel Riera i Xevi Sala. Caps de secció: Toni Brosa (Opinió), Carles Sabaté i David Brugué (Nacional), Anna Puig i Núria Astorch (Comarques Gironines), Pilar Esteban (Europa-Món), Xavier Castellón (Cultura i Espectacles), Montse Martínez (Apunts), Pere Gorgoll (Necrològiques), Marcela Topor (Catalonia Today), Manel Lladó (Fotografia), Jordi Molins (Disseny), Ramon Buch (Disseny web), Quim Puigvert (Llengua), Jaume Batchellí (Producció) i Antoni Dalmau (Tancament).

A la tres. Xevi Sala / xsala@elpuntavui.cat

Patriotisme sense sang

La casualitat –o no– ha fet coincidir el tercer aniversari de l'1-O amb l'estrena en obert per part d'una televisió estatal del primer capítol de *Patria*, la celebrada sèrie basada en el *best-seller* de Fernando Aramburu. Nou anys després de l'abandonament de la lluita armada i cinquantes després de la fundació de l'organització terrorista, ETA i les seves circumstàncies continuen sent una ferida oberta en la societat basca. Vist des de Catalunya, un exemple que afortunadament no vam seguir –exceptuant l'efímera Terra Lliure– ni seguirem. La sèrie televisiva resulta colpidora perquè ens parla de conceptes que ens resulten molt propers: identitat, dret a l'autodeterminació, alliberament nacional... També perquè ens acara amb el terror i les seves conseqüències, amb el drama de covar l'ou de la serp a casa teva mateix, entre els teus propis fills, amb el

“L'estrena de 'Patria' ha coincidit amb el tercer aniversari de l'1-O, el nostre èpic i pacífic referèndum

silenci còmplice d'un veïnat atemorit incapaç de fer costat a les víctimes, amb la crueltat de la repressió i la tortura policials. I perquè ens recorda sobretot el rastre de més de 800 assassinats i milers de ferits en nom d'una causa que finalment va admetre els seus errors i

va saber encarrilar-se en la via política. La política, aquesta paraula tan rebregada, actualment segrestada per una cúpula judicial que es resisteix a la renovació establerta en la seva Constitució i ara també reclamada per les més altes instàncies europees. Els jutges del Suprem en farien prou mirant aquest primer episodi de "Patria" per entendre la diferència entre la violència i l'1-O i per a reconèixer el desvergonyiment amb què buscaven rebel·lió i sedició en els actes dels polítics que són a la presó o a l'exili. Llàstima que a l'hora de veure vídeos els magistrats són massa mandrosos, tal com van demostrar amb les inapel·lables imatges de les càrregues policials que van impedir exhibir al judici. Els repressors insisteixen a homologar-nos amb els violents però nosaltres sabem que som tan èpicament pacífics com ho erem fa tres anys. Malgrat els maliciosos miratges judicials.

El lector escriu

Les cartes adreçades a la Bústia han de portar les dades personals dels seus autors: nom, cognoms, adreça, número de telèfon i número de carnet d'identitat o passaport. Així mateix, cal que no superin els mil caràcters d'extensió. El Punt Avui es reserva el dret de publicar-les i escurçar-les. No es publicaran cartes signades amb pseudònim o amb inicials. Els textos s'han d'adreçar a bustia-catalunya@elpuntavui.cat

'M'explico'

■ He començat a llegir el llibre del senyor Puigdemont. Pressuposo que ho fan aquells que han omplert els carers quan han sigut convocats, o els que nodririen la cadena humana que uní el Pertús amb Vinaròs, o els que posaren urnes per donar veu a un Poble. Potser altres el llegiran només amb ànim de fer una crítica furibunda, despietada. Pressuposo, també, que vivint en democràcia uns i altres hi tenen tot el dret, però l'autor no hauria d'estar a l'exili, encara que en democràcia també s'hi pugui congriar el propòsit de dominar i l'afany de negar l'altre, i a vegades aquesta sembla que sigui l'única feina dels partits polítics actuals. Només començar-lo, lleigeixo: "Any 2016. Dilluns 7 de gener", i després: "La CUP no vol investir Artur Mas com a president de la Generalitat..."; se'm remou l'estómac i l'amaror d'aquells dies m'envaeix de nou i revisc uns afers inconcebibles de política domèstica. També llavors vaig pressuposar, ingenu de mi, que els actors polítics del moment haurien d'haver respectat les regles que han de prevaldre en democràcia. La "lluita" política, com a norma, incuba l'esterilitat. Crec en l'empremta de qui és capaç d'assumir responsabilitats amb expertesa i de guiar altra gent per tirar endavant un projecte gran, que sobrepassi aquelles obstinacions ideològiques que redueixen la capacitat de raonar de tanta gent. Aquell gener del 2016 la radicalitat d'aquell partit, per definició gens democràtic, modificà profundament l'esdevenidor. Res del que ressenya el llibre hauria passat. Curiosament, el senyor Mas ha sortit de la paperera de la història on, amb delectança, volgueren abocar-lo, mentre els qui ho feien continuen amb la seva guerra.

MIQUEL OLAYA GALCERAN
Barcelona

logurts solidaris

■ Una prestigiosa marca de làctics fermentats que es va donar a conèixer a l'Exposició Universal del 1929 de Barcelona ara són solidaris: resulta que amb unes ONGs contribueixen a uns ajuts socials. Resulta curiós, ja que als Jocs Paralímpics del 1992 de Barcelona el comitè va demanar a aquesta marca uns espots publicitaris amb motivació paralímpica i s'hi van negar en rotund. Pel que puc pensar, ens trobem davant el fet comercial i propagandístic, però el que queda és la negativa a una publicitat en el seu temps. Realment ara hi ha moltes marques de iogurts i potser millors.

FRANCESC XAVIER FARRÉ MARTÍNEZ
Barcelona

Sísif
Jordi Soler

De reüll. Maria Palau
La cultura és...

“La cultura és tot allò a través del qual les persones cerquen el sentit de la seva vida.” Ho va dir Antonio Ariño, catedràtic de sociologia de la Universitat de València, en una taula rodona sobre enquestes de participació cultural que es va fer fa uns dies, organitzada per l'Observatori de Dades Culturals de Barcelona (Icub) i el Centre d'Estudis i Recursos Culturals (Diputació de Barcelona). Aquests dos organismes (i altres, com el Conca) estan mesurant els

“... tot allò a través del qual cerquem el sentit de les nostres vides”

hàbits culturals de la societat actual amb nous models de qüestionari que han detectat aspectes fins ara ocults. Un de fonamental: l'accés desigual per motius econòmics, gènere, origen, lloc de residència, edat... El rellevant d'aquesta metodologia és que ha subvertit conceptes que feien de tap per obtenir més i millors coneixements. Començant pel que entenem per cultura. Per què no ho ha de ser explicar contes als fills? I començant també pel mateix significat de participació cultural, que fins ara quedava reduïda exclusivament al consum cultural. Tot aquest conjunt de dades inèdites tan reveladores que s'estan recollint corren el perill de quedar desades en un calaix. I aquest és el crit d'alerta que van fer els professionals en aquesta jornada: que s'apliquin en les polítiques públiques.

Les cares de la notícia

COPRESIDENTA DELS VERDS AL PARLAMENT EUROPEU

Ska Keller

El clam s'estén

La constatació de la injustícia comesa amb els presos i exiliats polítics s'estén i ara els copresidents del grup Verds/ALE al Parlament Europeu han enviat una carta a Pedro Sánchez per demanar-li solucions polítiques i la llibertat dels líders independentistes.

PRESIDENT DEL GRUP BON PREU

Joan Font

Energia verda

El grup Bon Preu fa un pas endavant per diversificar la seva activitat i comercialitza energia elèctrica 100% verda, és a dir, hidràulica, eòlica o solar. L'oferta al consumidor de l'empresa osonenca abastarà l'alimentació, les benzineres i ara també l'energia domèstica.

PRESIDENT DE LA FUNDACIÓ DALÍ

Jordi Mercader

Museus oberts

La Fundació Gala-Salvador Dalí ha decidit mantenir oberts tots els seus museus la resta de l'any, després que les mesures preses aquest estiu han estat valorades positivament pels visitants, en termes d'experiència cultural i seguretat sanitària.

Nacional

Torrent augura les eleccions per al 14 de febrer

El president del Parlament consulta els partits per si hi ha candidats a rellevar Torra

Enquesta del Centre d'Estudis d'Opinió

El procés sobiranista deixa de ser la principal preocupació, superat per la Covid

#CATALUNYALLIBERTAT

Artur Mas 129è president de la Generalitat de Catalunya

“Superar el 50% no és el pas definitiu”

EXPERIÈNCIA • “El progrés independentista s’haurà de veure a través de les eleccions, no de referèndums unilaterals” **27-O** • “La DUI no va ser confrontació intel·ligent” **PANCARTA** • “La inhabilitació del president Torra era evitable”

Emili Bella
BARCELONA

El 129è president de la Generalitat, Artur Mas, rep El Punt Avui al seu despatx del Palau Robert per reflexionar sobre la relació entre Junts per Catalunya i el Partit Demòcrata, la inhabilitació del president Quim Torra i l’horitzó nacional.

JxCat i el PDeCAT. Això sí que és porcellana fina.
Sí senyor, sembla que sí.

S’ha trencat?

S’ha esquerdat, però si només hi ha esquerdes vol dir que es pot recompondre. Quan es trenca, es trenca, i costa molt més de recompondre, però quan només s’esquerda encara s’hi és a temps.

A JxCat diuen que és més una transició natural, una evolució lògica de l’espai, més que no pas un trencament, el que hi pot haver.
És una manera de veure-ho, el que passa és que fins ara estàvem acostumats a aconseguir sumar-ho tot. Quan tu ho pots sumar tot, sempre és millor que quan et deixes alguna cosa, i si aquesta cosa és rellevant, encara més. Jo miro la meua trajectòria política i Convergència era un projecte de suma; CiU també, amb molts problemes de gestió, però finalment sumava; la Casa Gran del Catalanisme era un gran projecte de suma;

Junts pel Sí, no diguem, va ser un enorme projecte de suma que vaig impulsar amb tota l’energia de què vaig ser capaç; i JxCat, que neix a Bèlgica amb el president Puigdemont, jo mateix i amb la Marta Pascal, el David Bonvehí i el Ferran Bel, també era un projecte que intentava sumar més enllà de les sigles d’un partit. Que de tota aquesta història se’n derivi un projecte que no acaba de sumar tot el que podria sumar, com a mínim, des de la meua perspectiva dels darrers trenta anys, no és el que jo voldria.

CiU també va acabar amb trencadissa.

Sí, però per un tema estructural de país, d’aquells en què t’havies de definir. O estaves a favor de la independència o hi estaves en contra. Ara, tant Junts com el PDeCAT estan a favor de la independència. Aquest problema de fons no hi és. Entre CiU sí que hi va ser. No vam trencar per una picabaralla, una manca d’entesa entre líders, un tema ideològic, vam trencar per un tema d’aquells en què t’has de mullar. Per cert, en aquell moment es va acabar CiU però el que es va trencar de debò va ser Unió, allà no es va esquerdar, es va trencar, es va partir per la meitat, i la meitat va passar a ser clarament sobiranista i l’altra meitat es va quedar en la defensa de l’autonomia. Això no està passant entre Junts i el PDeCAT.

És un error la judicialització de la qüestió del nom que ha impulsat el PDeCAT?

No hi hauria hagut judicialització sense un ús unilateral d’una marca conjunta. El que jo crec que és un error és que el nom es converteixi en un camp de batalla. Després cadascú té les seves raons i manques de raó, però l’error és de concepte: no pot ser que una marca conjunta es converteixi en un tema de disputa.

D’aquí a quatre mesos hi haurà eleccions; JxCat acaba el seu procés fundacional aquest cap de setmana. Fins quan hi ha temps per redreçar la situació?

De temps n’hi ha fins al moment en què es convoquin les eleccions i es determinin les fórmules electorals. Això no passarà ara, ni tan sols a l’octubre o el novembre. Si ens n’anem a eleccions al febrer, vol dir que de temps n’hi ha.

No ho dona per perdut.

No, em consta que s’estan fent esforços per recórrer bé aquestes esquerdes, per part d’un costat i de l’altre. I mentre hi ha vida hi ha esperança. Com que em consta que hi ha una actitud positiva per intentar trobar l’acord, jo m’agafo a aquesta possibilitat. Si després no es confirma, cadascú prendrà les decisions que hagi de prendre, però encara no estem en el punt de la ruptura i el trencament.

No em negarà que després de la

judicialització pel nom, d’expulsar el PDeCAT del govern, de tota l’estripada de carnets, és difícil.
De difícil ho és, però la vida política m’ha ensenyat que fins i tot allò que sembla més difícil té solució.

La fórmula quina ha de ser? Independents del PDeCAT dins la llista de Junts?

La fórmula ideal, la bona, l’òptima, era una sola formació política que sumés a tothom. Si això no pot ser en aquest moment —subratllo en aquest moment perquè no descarto que això pugui ser així en el futur—, la segona fórmula era la coalició electoral. Una altra cosa és que no es vulgui, però la fórmula existeix, és possible, però sembla que no es vol. I la tercera fórmula, si aquesta segona tampoc no es vol, és la que s’està explorant: que gent del PDeCAT s’incorpori a la llista de Junts i que, per tant, hi hagi una oferta electoral comuna.

Una quota PDeCAT?

Una quota no, és una manera que Junts pugui sumar tot allò que ha de sumar sense la fusió total. No ho veig com una quota, sinó com el que hem intentat sempre i moltes vegades hem aconseguit, que són operacions d’integració i de suma.

I per què no unes úniques primàries? No seria el més democràtic?

Unes primàries només són possibles si hi ha un sol partit que les fa, això seria el cas d’un partit que es digués JxCat que ho sumés tot, però no som aquí desgraciadament. La realitat és que hi ha dos partits, agradi o no, que s’han d’entendre, i cada un d’ells tindrà els seus estatuts i elegirà els seus candidats, però de cara al votant, el meu argument és defensar un programa conjunt i una llista integradora. Això es fa sumant gent del PDeCAT a la llista de Junts. És una

L'APUNT

La prioritat política i l'anècdota política

Xavier Miró

Les dades d'ingressos hospitalaris i defuncions per Covid-19 a Catalunya no són alarmants però són preocupants per als experts perquè avui ja tots sabem que el virus, contra el qual no tenim vacuna, ha continuat entre nosaltres tot l'estiu i Madrid ens confirma que pot tornar a ser molt perillós. Ni l'OMS s'atreveix a dir per què l'Estat espanyol és el país amb més conta-

gis, tot i ser més restrictiu que d'altres. Sí que sabem que a Madrid el contagi torna a estar descontrolat com al març perquè s'ha amagat el perill i no s'ha actuat. I sabem una cosa més important: la lluita contra la Covid-19 és la prioritat. Farien bé de tenir-ho en compte els polítics, els mitjans i els opinadors que continuen enfangats en l'anècdota.

El president Artur Mas, als jardins del Palau Robert ■ JUANMA RAMOS

opció, és l'única possible, sembla. Val la pena explorar-la fins a les últimes conseqüències.

Creu que JxCat vol posar un tallafoc amb el PDeCAT perquè ha de venir el judici del 3%?

Si fos així, no s'entendria que el trencament no s'hagués produït –i no parlo d'esquerdes– fa molts mesos. Si no s'ha produït aquest trencament des de fa mesos és perquè em consta que hi ha gent que a un costat i a l'altre té ganes de resoldre això en positiu. Que no ho tenen fàcil, ho reconec. No és que estigui pintant un panorama de color de rosa en què l'acord sigui imminent, però sí que sé que hi ha intents perquè aquestes esquerdes es puguin refer perquè la ciutadania pugui votar una oferta conjunta.

David Bonvehí li ha demanat que es presenti vostè encapçalant la llista del PDeCAT en cas

que no hi hagi acord?

No, perquè sap que la resposta seria que no.

Per què?

La resposta és que no perquè no tinc en aquest moment voluntat d'estar en la primera línia i a hores d'ara això tampoc ajudaria a la solució que estem esperant. La meua missió és una altra i no la de tornar a liderar una opció electoral; ho he fet molts cops a la meua vida, he estat cinc vegades candidat a la presidència de la Generalitat amb diferents fórmules: quatre com a CiU i una com a JxSí.

Farà campanya pel PDeCAT?

No tinc intenció de fer campanya activa per ningú, si entenc per fer campanya pujar en un escenari a fer mítings electorals. Una altra cosa és opinar; quan vegi els programes electorals, les candidatures i la situació que es planteja, donaré la

meua opinió i variarà si finalment hi ha acord dins el món de JxCat i el PDeCAT o no n'hi ha.

Quan va ser l'última vegada que va parlar amb el president Puigdemont?

Pocs dies abans de fer la roda de premsa que vaig fer [el 14 de setembre]. No hi he tornat a parlar, però és que allà vàrem poder comentar tot el que s'havia de comentar. Ell coneixia fil per randa el meu argumentari, la meua decisió. El president Puigdemont i jo hem actuat sempre amb molta franquesa i lleialtat personal. No hi ha retrets entre nosaltres, ni hi ha problemes de relació de cap tipus.

Vostè combrega amb la confrontació intel·ligent? Per vostè, què és?

Jo crec que ens ho han d'acabar d'explicar. Per exemple, per mi, confrontació intel·ligent és el 9-N, és l'1-O, és JxSí.

Algun exemple que no sigui confrontació intel·ligent?

Per mi, no va ser confrontació intel·ligent la DUI del 27 d'octubre, perquè fer una declaració d'independència per no poder-la implementar no és confrontació intel·ligent, com tampoc la manca d'unitat dins el món sobiranista, i no parlo d'uniformitat ni d'unanimitat. Dins la diversitat de la societat catalana i del món sobiranista no cal exigir uniformitats ni unanimitats, però unitat sí. I unitat vol dir un full de ruta, una manera de fer el camí, confiança mútua..., i això és evident que més aviat ha anat a la baixa.

La inhabilitació del president Torra era evitable?

Era evitable si el president Torra hagués retirat la pancarta a temps. Sí, era evitable. La pregunta que ens hem de fer és per què no ho va fer. I això té dues respostes. Una: per una pancarta calia perdre la presidència de la Generalitat? I després n'hi ha una altra: per defensar drets fonamentals i drets humans com són la llibertat d'expressió i d'opinió et pots jugar fins i tot la presidència de la Generalitat? Segons com ho miris, el que li ha passat al president Torra té un valor o un altre. Estic el cent per cent segur que ell s'ho ha jugat pel segon concepte. Perquè

Jo soc un polític més de raça que el president Torra, en el pitjor sentit de l'expressió

ell no hi veu una pancarta, hi veu la defensa de drets fonamentals i de drets humans.

I vostè què hi veu?

Donaré una resposta una mica heterodoxa. Jo soc un polític més de raça, en el pitjor sentit de l'expressió. Una altra cosa és si a la política s'hi han de dedicar polítics de raça o no. Però jo soc un polític més de raça, en aquest sentit no tan noble de l'expressió. Tot i que hi afegiré que, per mi, defensar la presidència de la Generalitat com a institució del país que és també té la seva part noble. La presidència de la Generalitat no és només una cadira que escalfa algú com de vegades es diu en el llenguatge popular. És alguna cosa més que això, és una gran institució d'aquest país. Defensar això també és noble.

Què li semblaria enviar el president Torra a la taula de negociació amb el govern espanyol?

Aquí no hi tinc cap opinió concreta, donaré suport a qui decideixi el món de Junts que formi part d'aquesta taula; tothom ho farà amb eficàcia, dignitat i lleialtat als principis que inspiren aquest procés. No tinc cap opinió negativa respecte de ningú i òbviament tampoc del president Torra.

És una bona idea?

A mi m'és bastant indiferent. Donaré suport a la que es planteja.

Les eleccions del febrer seran plebiscitàries, com demana que siguin el president Torra?

No només les del febrer, totes les eleccions al Parlament des de l'any 2012 són plebiscitàries. Es pot dir que ho són i un altre pot dir que no, però és igual: ho són. Totes les eleccions que es

Totes les eleccions al Parlament des de l'any 2012 són plebiscitàries

fan al Parlament des del 2012, des que el concepte del dret a decidir va tenir una majoria clara al Parlament i l'orientació del país va anar cap a la sobirania, amb majories absolutes al Parlament reiterades, des d'aquell moment, i d'això ja fa vuit anys, totes les eleccions al Parlament tenen aquest caràcter. Perquè la gent que ho veu des de fora es mira els resultats i es fa una pregunta: el procés independentista català progressa o no progressa? I això és un plebiscit.

Si els vots independentistes superen el 50%, què ha de passar?

Depèn de com es faci la suma. Estic convençut que en una altra elecció anterior el 50% ja s'hauria pogut superar. Quan hi ha partits que es presenten a les eleccions que no volen que els seus vots siguin comptats ni en el sí ni en el no, com en el cas dels comuns...

O del Partit Nacionalista de Catalunya.

O del PNC, que no té representació parlamentària a hores d'ara. Si no volen que siguin sumats, aleshores aquests vots a efectes de la independència o de la no independència no es poden comptar. Si no els comptem, el 2015, en el primer plebiscit, la diferència entre el sí i el no va ser 48% a favor del sí, 39% a favor del no. Això és el que compta. Qui va guanyar en vots aquelles eleccions? Clarament els independentistes, per nou punts de diferència. El 2017, van ser quatre, es va reduir, però va continuar guanyant el món independentista en vots. Si treus el 48% i els comuns no poden ser comptats ni en el sí ni en el no, quanta gent que va votar els co-

Passa a la pàgina següent.

VOL VIURE EN #CATALUNYALLIBERTAT

Ve de la pàgina anterior.

muns en un referèndum pur haurien votat sí a la independència? No ho sabem, però el que sí que sabem és que la diferència entre el sí i el no va ser a favor del sí.

Al febrer podria ser que nítidament es pogués sumar un 50% descomptant els que no es poden classificar.

Si fos així, el meu criteri és: hem fet un pas més cap a l'objectiu final, però no és el pas definitiu, perquè el pas definitiu només el pots tenir quan, a més d'una majoria sostinguda i inapel·lable, tens aliats que ho fan possible.

Inapel·lable què vol dir?

Que clarament el sí ha de superar el no.

L'ANC proposa que s'aixequi la DUI en cas que se superi el 50%.

Sí, però això és un titular. Què vol dir això a efectes pràctics? Això és

La Generalitat és capaç de deslligar-se legalment de l'Estat espanyol? No

el que s'ha de preguntar, perquè fer titulars amb això és molt fàcil, el que és complicat és respondre com arribes tu a desconnectar-te jurídicament de l'Estat espanyol. Tu no ets independent fins que no et deslligues legalment de l'Estat espanyol. La Generalitat és capaç de deslligar-se legalment de l'Estat espanyol? No.

S'imagina l'Estat espanyol pactant un referèndum?

Jo això ho veig absolutament llunyà, no els veig amb capacitat de pactar un referèndum sobre la independència. Quan algú de la majoria de govern actual a Espanya parla de referèndum, no s'està referint a un referèndum sobre la independència, sinó a un altre tipus de referèndum. L'Estatut de 2006 també es va aprovar amb un referèndum, vinculant. I quan a Madrid parlen de referèndum estan parlant de la millora de l'autogovern, però no de la independència. L'Estat espanyol no està preparat per pactar un referèndum sobre la independència.

I per a una amnistia?

Per a una amnistia, tampoc. Una altra cosa és que estigui preparat, potser, amb interrogant, per trobar una fórmula perquè la gent que és a la presó en surti. Però això no és una amnistia. No és fer taula rasa i que el que la justícia espa-

nyola va dir que havia passat no va passar. Dit això, jo soc partidari que si l'amnistia no és possible i seguim tenint gent a la presó, encara que ho considerem injust o no sigui la fórmula que voldríem, prefeixo la gent fora de la presó.

El vicepresident, president substitut, Pere Aragonès, va dir dijous a Rac1 que el govern actual s'hauria de tornar a repetir després de les eleccions implicant-hi la CUP.

La meva sensació és que la CUP no està preparada per assumir responsabilitats de govern, i a més tinc la sensació que la CUP rebutjarà entrar al govern.

La CUP s'ha ofert alguna vegada a entrar a la mesa del Parlament.

La meua pregunta, amb tot el que ha caigut en aquests darrers anys, és com és que no hi han estat? Què més ha de passar perquè estiguin en algun lloc, mullant-se, prenent decisions? Ja tenim gent a la presó, a l'exili, condemnes centenàries, re-

L'Estat espanyol no està preparat per pactar un referèndum sobre la independència. Per a una amnistia, tampoc

presaliats de tot tipus, perseguits per tot arreu, l'Estat ha demostrat que és capaç d'actuar violentament si cal. Què més ha de passar perquè estiguin en algun lloc tipus mesa, que no és precisament el més compromès de tots, però vaja, ja exigeix un cert compromís.

Vostè deia l'altre dia a la SER que l'ERC actual li recorda alguns postulats que vostè defensava fa un temps. Vol dir que ERC és la nova Convergència?

Jo no dic això perquè això de ser la nova Convergència veig que s'ho disputa molta gent. El que dic és que si els plantejaments que avui fa ERC, que per mi són 180 graus diferents dels que feia fa tres, quatre o cinc anys, els hagués fet en l'època en què jo era president de la Generalitat, moltes coses que han passat després no haurien passat. No és que jo ara digui coses que està dient ERC, és que tinc la sensació que ERC està dient coses que deiem nosaltres i no ens deixaven fer. Sempre que intentàvem fer això que ara diuen, érem sospitosos que no ens creïem alguna cosa, que no teníem pressa o no sé quantes coses més. Només que mireu les hemeroteques dels últims set o vuit anys us adonareu que això és així. Jo no sé si ERC volia la independència exprés. A mi em deien que la volien, recordo expressions de dirigents d'ERC de

2013 i 2014 que si no érem independents l'endemà tot era un desastre, que necessitàvem la independència immediatament, tot eren presses. I quan tu intentaves explicar que allò no anava només de posar un termini, resultava que no t'ho creïes i eres sospitós de ser un no convençut. L'octubre del 2017 va passar exactament el mateix. Jo ara sento un discurs totalment diferent i em pregunto: si jo hagués tingut l'ERC que hi ha ara de soci en aquell moment, potser algunes de les coses doloroses que han passat no haurien passat.

A què es refereix concretament?

Que probablement hauríem pogut gestionar els calendaris i les situacions d'una manera molt diferent. Per exemple, a partir del 9-N va quedar molt clar que fer consultes o referèndums des de la Generalitat tenia una complexitat enorme, i tot i així es va aconseguir fer l'1-O. Però havent fet el 9-N i l'1-O no vam portar Catalunya a la inde-

Si jo hagués tingut l'ERC d'ara de soci quan era president, algunes de les coses doloroses que han passat no haurien passat

pendència, ni vam aconseguir ni en un cas ni en l'altre que anés a votar més del 50% de la gent.

Dit així, sembla que fossin fracassos.

No, van ser grans èxits, va ser confrontació intel·ligent. El que vull dir és que havent-ho provat ja dues vegades, jo crec que hauríem arribat a una conclusió, que és que, en el futur, la consolidació del vot independentista s'ha de veure a través de les eleccions al Parlament, no a través de referèndums unilaterals, i ho dic havent-ne protagonitzat jo mateix un i havent col·laborat en l'altre. Ja em poso jo tota la cendra a sobre que calgui, però t'has d'adonar de les limitacions que tens i has d'aprendre d'aquestes limitacions. Per tant, si volem veure el progrés del projecte independentista, l'hauré de veure en un futur a través de les eleccions, pujant cada vegada més diputats a favor de la independència i pujant cada vegada més en vots. En aquest sentit, totes les eleccions seran un plebiscit, amb una diferència respecte de les consultes o referèndums, que és que l'Estat encara no ha trobat la manera d'aturar les eleccions i, en canvi, els referèndums o les consultes no les pot aturar però nosaltres no aconseguim que vagi a votar el percentatge de població que dona tota la legitimitat als resultats. ■

Puigdemont, en l'acte de JxCat en record de l'1-O ■ EFE

JxCat culmina la fundació votant com s'organitza i l'ideari polític

■ Els afiliats validaran els documents estratègics del partit avui ■ El final del congrés obrirà el procés de primàries

Ò. Palau
BARCELONA

Els afiliats de Junts per Catalunya estan cridats a votar telemàticament al llarg del dia d'avui, fins a la mitjanit, els textos definitius de les ponències política i organitzativa del nou partit, que tancarà així un procés fundacional iniciat formalment el 25 de juliol, i que el 9 d'agost ja va escollir també els òrgans de direcció. En total es van presentar unes 800 esmenes perponència, dos terços de les quals ja s'han transaccionat. Els últims dies s'han acabat de votar les esmenes vives. La cloenda formal del congrés, quan es donaran a conèixer els resultats i els documents finals, es farà demà en un acte virtual amb el seu president, Lluís Puig; el del partit, Carles Puigdemont, i la portaveu i una de les vicepresidentes, Elsa Artadi.

Entre altres aspectes, la ponència organitzativa fixarà la mecànica del procés de primàries que s'haurà d'engegar tot seguit per triar candidat a les eleccions del febrer. Per ara ja han confirmat que s'hi presentaran la líder al Congrés, Laura Borràs, propeira al president Quim Torra, i el conseller de Territori, Damià Calvet, però no es descarta que també hi aspirin la mateixa Artadi —tot i que fa uns mesos va

dir que es volia centrar en l'Ajuntament de Barcelona, on és regidora— o el titular de Polítiques Digitals, Jordi Puigneró. En els últims dies també s'ha especulat amb el nou conseller d'Empresa, Ramon Tremosa —si bé encara no és afiliat—. Per altra banda, ahir la consellera de la Presidència, Meritxell Budó, no va aclarir a la SER si també farà el pas, i es va posar "a disposició del partit" i de Puigdemont, que no ha definit tampoc si voldrà encapçalar la llista. El document també fixarà si s'accepta o es rebutja la doble militància, cosa que pot allunyar definitivament un acord amb el PDeCAT, que ara ja sembla molt difícil, ja que obligaria a triar entre un partit o un altre dels militants de l'espai que encara no s'han definit.

Els afiliats també s'hauran de pronunciar sobre la ponència ideològica i estratègica, que gira sobre el concepte de "confrontació intel·ligent" que a l'estiu va llançar Puigdemont com a via per avançar cap a la independència, seguint l'exemple de l'1-O i la lluita judicial posterior a fora. L'esborrany no tanca la porta al diàleg amb l'Estat, sempre que les dues parts l'acceptin, cosa que es posa en dubte. A més, es considera bàsic assolir el reconeixement internacional de la República catalana. ■

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

El president del Parlament, Roger Torrent, durant la reunió de la junta de portaveus celebrada el dia 30 ■ ACN

Torrent fixa eleccions per al 14 de febrer i truca els partits

■ El president del Parlament va iniciar ahir a la tarda la tanda de contactes de manera “discreta” i per telèfon ■ La portaveu del govern lamenta que hagi anunciat la data unilateralment

Emma Ansola
BARCELONA

El president del Parlament, Roger Torrent, va desvelar ahir finalment la data de les eleccions a Catalunya. Seran el 14 de febrer d'acord amb els períodes que fixa la llei sempre que al llarg dels pròxims dies i fins al dia 15 d'octubre no es presenti cap candidat a la presidència de la Generalitat. En aquest cas, i segons va explicar el president del Parlament, aquest candidat hauria de disposar ja dels suports necessaris per sortir escollit, ja que en cas contrari no es convocarà cap ple d'investidura i per tant començarà a córrer el rellotge dels dos mesos i dels 54 dies posteriors un cop s'activin de manera automàtica les eleccions per manca de candidat.

L'anunci es va fer al matí durant una entrevista a Catalunya Ràdio i va fer oficial el que la nit abans ja

havia anunciat el diari Nació Digital. Una notícia que va agafar desprevinuda fins i tot la mateixa portaveu del govern, Meritxell Budó. La consellera de Presidència en funcions va assegurar que hauria estat millor que el Parlament i el govern haguessin parlat prèviament sobre la data de les eleccions i anunciar-la “conjuntament”. En un acte al Campus Universitari de la Vall d'Hebron a Barcelona, va afirmar que era previsible la data dels comicis donades les dinàmiques parlamentàries però va lamentar la manera com s'havia fet pública. “Ens hauríem estimat més pactar la data conjuntament i poder-la verbalitzar”, va afirmar.

La consellera va descartar demanar explicacions al president del Parlament, Roger Torrent, però sí que va assegurar que ho traslladaria al vicepresident del govern, Pere Ara-

Les frases

“Si no hi ha un debat d'investidura previ, ens n'anem al 14 de febrer”

Roger Torrent
PRESIDENT DEL PARLAMENT

“No és normal que hi hagi hagut aquesta manca de comunicació entre el Parlament i el govern”

Meritxell Budó
PORTAVEU DEL GOVERN

“L'anunci constata que la suposada unitat de l'independentisme no existeix”

Jéssica Albiach
PRESIDENTA DELS COMUNS

L'ANC, decebuda, debatrà com pressiona als partits

L'Assemblea Nacional Catalana (ANC) debatrà en aquest període d'interinatge del govern quina ha de ser la seva estratègia per pressionar els partits després que s'hagi sentit decebuda per l'acatament de la inhabilitació del president Torra que han fet els socis de govern i la majoria parlamentària de JxCat i ERC. “Aquestes setmanes hi ha hagut un abans i un després”, admet la presidenta de l'ANC, Elisenda Paluzie. És evident que la relació de l'ANC amb el govern i la majoria parlamen-

tària no ha estat la mateixa des de la restitució fallida del president Puigdemont i l'acatament de l'ordenament jurídic que ha fet el govern malgrat el gest de desobediència de Torra. Però si, arran de l'empresonament del govern, l'ANC va mobilitzar-se incondicionalment sense cap garantia per part del govern de reprendre la declaració d'independència, aquest cop ha consultat la base si s'havia de protestar per la inhabilitació de Torra. “Obrirem debat intern. Haurem de reflexionar

aquests mesos com incidim per fer pressió”, avança Paluzie, per tal que es repregui la via unilateral. Paluzie pronostica que es debatrà entre mantenir-se al marge del procés electoral o prendre partit. Però també adverteix de no fer passos en fals: “Hi ha manera de dir en els programes que es farà una cosa que a la pràctica no es fa. Hi ha molta retòrica i n'hem de ser conscients.” Però també avisa que l'ANC no pot ser només “el barrufet rondinaire”.

■ XAVIER MIRÓ

gonès. La vicepresidenta de JxCat, Elsa Artadi, també va criticar les formes de l'anunci.

Aragonès també es va referir a la data assegurant que és “estrictament” el que surt de sumar terminis: “La data que ha explicat el president del Parlament és agafant la llei de presidència i el reglament del Parlament i sumant terminis.” Segons va dir, la data que sortiria fent aquests càlculs cauria entre setmana i per això “tindria tot el sentit del món” que fos el dia 14, que és diumenge. Aragonès va remarcar que no és una “decisió política” sinó “una qüestió de calendari” que pot facilitar al líder d'ERC, Oriol Junqueras, participar en la campanya electoral, ja que al febrer ja haurà complert un quart de la condemna i podrà accedir al tercer grau. Mentrestant i fins a la campanya, Aragonès o Budó se sotmetran a les sessions de control al govern en el ple del Parlament.

La data de l'anunci de les eleccions fet ahir també va coincidir amb l'inici de la tanda de contactes amb els presidents dels grups parlamentaris per cercar la possibilitat de nous candidats. Els contactes, segons fonts de Presidència, es portaran a terme de manera discreta després de la inhabilitació d'un president, per la qual cosa s'han rebutjat els despatxos d'audiència i es faran per via telefònica. El líder de Ciutadans, Carlos Carrizosa, va iniciar la tanda, i al seu torn també va lamentar que Torrent hagués anunciat la data de les eleccions “sense consultar ningú més enllà dels seus”. Per a la presidenta de Catalunya en Comú-Podem, Jéssica Albiach, és la constatació que “la suposada unitat de l'independentisme no existeix”.

D'altra banda, ahir l'advocat del president Torra, Gonzalo Boye, va anunciar a La República que dimarts ja iniciaran el camí cap a Europa per trucar a la porta del Tribunal de Drets Humans si “se'ns priva de les mesures cautelars sol·licitades, ja que el recurs d'empara deixarà automàticament de ser efectiu i per tant quedarà expedida la via per anar-nos-en sense més dilacions”. ■

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

La gestió dels serveis públics, nova prioritats

Una enquesta revela que el procés ja no és la qüestió més peremptòria per als ciutadans ■ El govern suspèn en eficàcia

F. Espiga
BARCELONA

D'entre les in comptables circumstàncies que s'han vist alterades de soca-rel per la crisi del coronavirus, ara s'hi ha d'afegir també l'ordre de prioritats que expressen els catalans en relació amb el seu govern. Segons l'últim baròmetre del Centre d'Estudis d'Opinió (CEO) de la Generalitat, a hores d'ara la qüestió més urgent a la qual s'hauria de dedicar l'executiu de JxCat i ERC és la gestió dels serveis públics, segons manifesten un 56,6% dels enquestats. Per contra, els que consideren que l'afer més destacat a resoldre és el conflicte polític amb l'Estat, sumen un 39,9%. Aquesta correlació de resultats és radicalment oposada a la

La xifra

56,6

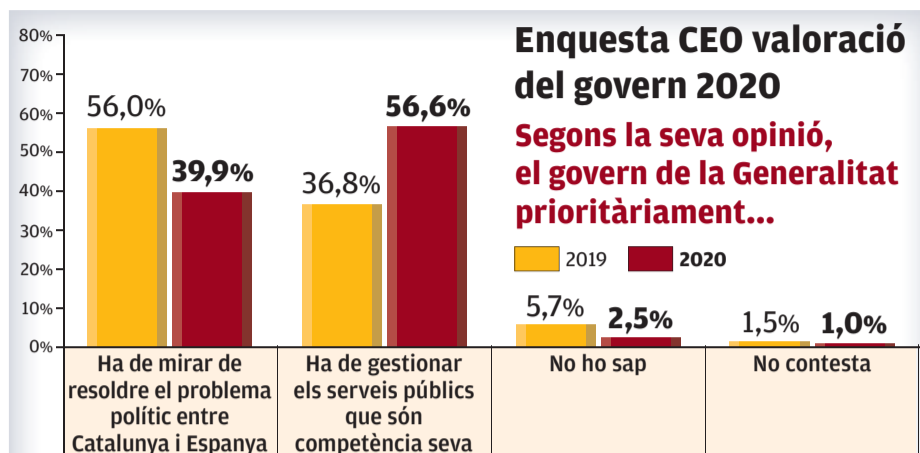
percent dels catalans consideren que el govern s'ha de centrar, ara mateix, en la gestió dels serveis públics.

que es donava en els estudis demoscòpics de fa un any, quan la pandèmia ni tan sols era encara una elucubració. Aleshores, desllorigar el procés era la màxima prioritats que exigien un 56% de ciutadans, mentre que un 36,8% apel·laven el govern català a centrar-se en la gestió de les matèries de competència pròpia.

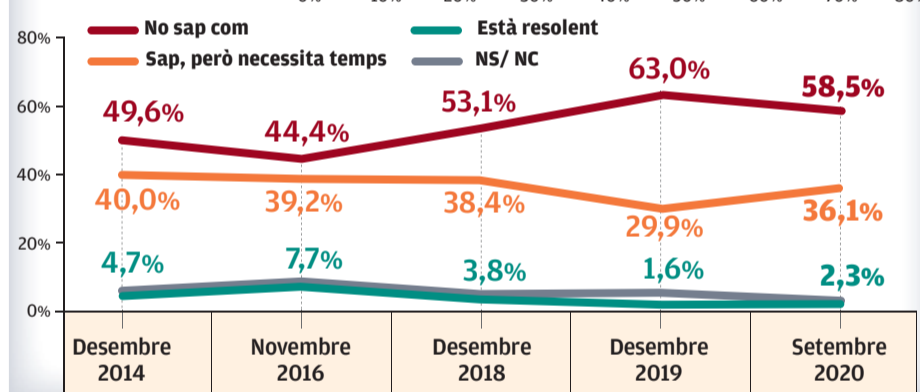
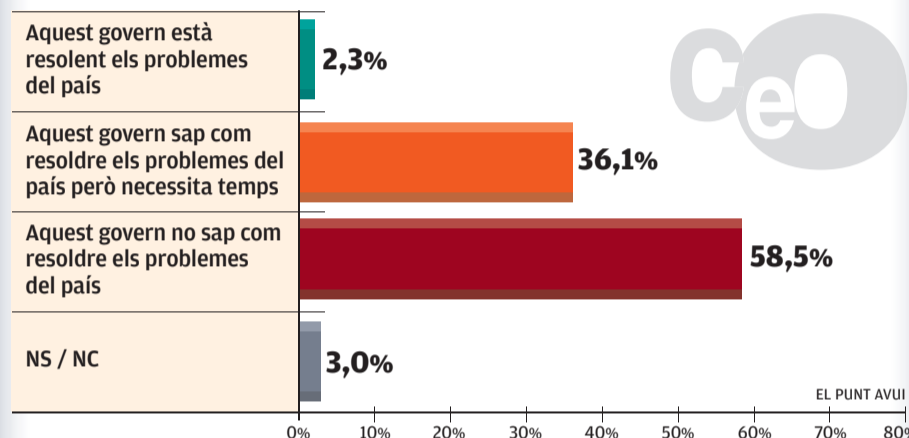
Ara bé, aquesta percepció social presenta oscil·lacions en funció de què vota

cadascú. Així, els que ho fan per JxCat i la CUP troben encara avui més important que la Generalitat focalitzi els esforços a tractar el conflicte territorial, mentre que els que ho fan per ERC i la resta de formacions opinen que, en la conjuntura actual, cal centrar-se més a donar múscul als serveis que fan de dic de contenció de la pandèmia.

En un altre apartat, l'últim CEO també revela que només un 2,3% dels enquestats asseguren que l'actual executiu està resolent els problemes del país. A finals del 2019 eren un 1,6%. Per contra, un 58,5% afirmen que no ho està fent –63% el 2019–, mentre que un 36,1% sostenen que el que necessita el govern per mostrar-se eficaç és temps. ■

Quines de les següents frases s'apropa més al que vostè opina sobre el govern de la Generalitat de Catalunya?

Els verds criden a accelerar els indults

L'europeu Verds/ALE demana a Sánchez revisar aviat el delictes de sedició

Natàlia Segura
BRUSSEL·LES

Pressió de l'ecologisme europeu al govern espanyol per alliberar els presos independentistes. Els líders del grup Verds/ALE de l'eurocambra, Philippe Lamberts i Ska Keller, van enviar ahir una carta al president espanyol Pedro Sánchez exigint que "accelerari" la tramitació dels

indults i la revisió del delictes de sedició. "És una mesura que s'ha fet més urgent arran de la decisió judicial de suspendre el seu tercer grau", defensen el belga i l'alemanya en la missiva.

Els ecologistes europeus van insistir ahir en la necessitat d'una "solució política" que permeti als presos "recuperar la seva llibertat" després de reunir-se telemàticament amb el líder d'ERC Oriol Junqueras i l'exconseller d'Exteriors, Raül Romeva. Per tant, esperen que Sánchez adopti "aviat" mesu-

res que "apunyalin" una nova etapa de "diàleg polític, concòrdia i llibertat".

Durant la trobada virtual, Junqueras va explicar al líder ecologista la necessitat d'aprovar una llei d'amnistia a l'Estat espanyol que posi "punt final a la repressió i la persecució que pateixen milers de persones". El president d'ERC va recordar que els indults són "solucions individuals per a situacions individuals, però que en cap cas solucionen el problema col·lectiu que existeix i que afecta tantíssima gent".

El líder republicà també va indicar la necessitat d'aprofitar la taula de diàleg amb el govern espanyol per establir una "negociació honesta i productiva que permeti trobar una solució política i democràtica al conflicte tal com demana el 80% dels catalans". Per la seva banda,

Els líders dels Verds europeus a Estrasburg ■ ACN

Romeva, que va ser eurodiputat durant deu anys, ha aprofitat la trobada per parlar de l'informe de la Comissió sobre la salut de l'estat de dret a la Unió Europea. Romeva ha subratllat que es posa en relleu la necessitat urgent de reno-

var el Consell General del Poder Judicial (CGPJ), la relació de dependència que existeix entre la fiscalia general i el govern estatal, i els reiterats avisos del Consell d'Europa alertant d'una politització del poder judicial. ■

Rull ja pot sortir de Lledoners de permís

L'exconseller Josep Rull ja pot optar a 36 dies anuals de permís per sortir de la presó de Lledoners des que ahir va complir una quarta part de la condemna de deu anys i mig que li va imposar el Tribunal Suprem. Rull adquireix la nova condició junt amb els Jordis i l'exconseller Joaquim Forn, que ja poden sol·licitar permisos de fins a set dies consecutius però amb un límit màxim de 36 dies anuals. Per altra banda, Forn i l'exconseller Carles Mundó han cedit a l'Arxiu Nacional de Catalunya (ANC) tota la correspondència que han rebut a la presó. Quinze carpetes amb 1.500 cartes en el cas de Forn i 1.856 cartes, 146 targetes postals i un llibre fotogràfic de record en el cas de Mundó.